

Hoe komt het dat men mij 'de olifantendokter' noemt?

U zult het misschien zelf herkennen; soms maak je iets mee dat een grote indruk maakt en gevolgen heeft voor de rest van je leven.

Zo was ik 15 jaar geleden op fotosafari in Kenia. 's Ochtends vroeg, voordat het veel te warm zou worden, ga je dan op pad om te kijken of je wilde dieren kunt fotograferen. Je weet nooit van te voren wat je gaat zien, en elke keer ben je weer benieuwd wat je pad kruist. Zo ook die speciale dag.

Plotseling kwam er vanuit het hoge gras een kudde olifanten om de wat lager gelegen weg over te steken. Een fascinerend gezicht, deze grote beesten, zo vlakbij. Als laatste kwam een baby olifantje aan dribbelen, maar die kon de klim naar het hogere gedeelte niet maken. Moeder olifant had dat al lang opgemerkt, kwam terug, gaf met haar slurf een zetje onder de billen van haar jong, en weg waren ze weer.

Dit mooie schouwspel ben ik nooit meer vergeten.

Thuis gekomen ben ik me meer gaan verdiepen in de olifant.

Olifanten zijn heel intelligente dieren. Het sociale gedrag van olifanten is zeer bijzonder. Ze zijn vredelievend en hebben geen territorium. Bij droogte delen zij het water en voedsel met elkaar. Ze hebben ongeveer dezelfde emoties als mensen. Ze zijn blij als ze familieleden tegenkomen. Ze raken elkaar aan en strelen elkaar.

Olifanten zorgen voor hun gezinsleden en voor zwakke of gewonde dieren in de familie. Het is aangrijpend om te zien dat ze werkelijk treuren om een dode metgezel.

Sindsdien ben ik ook donateur van de vereniging "Vrienden van de Olifant" en werd peetvader van een weesolifantje in Kenia. In het weeshuis in Nairobi worden zij liefdevol opgevangen, verzorgd en begeleid. Dit is een proces van jaren, waarbij zij een band opbouwen met hun begeleiders, die ze jaren later nog steeds herkennen. Wanneer de weesolifantjes groot en zelfstandig genoeg zijn, keren zij terug naar de vrije natuur waar zij zich bij een in het wild levende kudde kunnen aansluiten.